

Një djalosh i verbër, po qëndronte ulur në shkallët e një ndërtese me kapelë që e kishte vendosur tek këmbët. Ai mbante lart një tabelë që thoshte: “Jam i verbër, më ndihmoni ju lutem.” Në fakt, pak para gjendeshin në kapelën e tij.

Një njeri erdhi aty pranë. Ai nxori pak para prej xhepit të tij dhe i hodhi në kapelë; pastaj mori tabelën dhe e ktheu në anën e kundërt për të shkruar disa fjalë. Ai e vendosi tabelën prapa në mënyrë që çdonjëri kur të ecte aty pranë do t’i shihte këto fjalë.

Dhe, pak nga pak, kapela filloi të mbushet. Shumë njerëz filluan të jepnin para për djaloshin e verbër. Në pasdite, njeriu që e kishte ndryshuar tabelën erdhi të shohë se çfarë po ndodhë. Djaloshi mundi t’i njohë hapat e tij dhe e pyeti, “A ishit ju që ndryshuat tabelën time në këtë mëngjes? Çfarë shkrove?”

Njeriu i tha, “Thjesht shkrova të vërtetën. Unë e shkrova atë që ti mendon, por në një mënyrë tjetër.

Ajo çfarë kishte shkruar ishte: “Sot është një ditë e bukur dhe unë nuk mund ta shoh atë.”

A mendoni se shkrimi në tabelën e parë ishte ndryshe nga e dyta?

Natyrisht, që të dyja tregonin se djaloshi ishte i verbër. Por shkrimi në tabelën e parë thjesht thoshte se djaloshi ishte i verbër. Kurse në të dytën tregonte të qenit fatlum se ata (njerëzit) nuk

ishin të verbër.

A duhet të befasohemi se e dyta ishte më efektive?

“Është Ai i Cili ka krijuar për ju të dëgjuarit, të shikuarit dhe zemrën (ndjenjat dhe të kuptuarit). Fare i pakët është falënderimi juaj.” [Mu'minunë,78]

www.islamcan.com

Përktheu: Safet Pllana